

VIŠKAS

Pasaulinio bestselerio „Mes dedame tašką“ autorės knyga

**PRIMENA
TAVE**

ROMANAS

**COLLEEN
HOOVER**

baltos lankos

Colleen Hoover

Viskas primena tave

romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Janulytė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Kena

Vienoje kelio pusėje į žemę įbestas medinis kryželis su užrašyta jo mirties data.

Skočiui nepatiktų. Lažinuosi, ten jį išmeigė jo mama.

– Ar galite stabtelti?

Vairuotojas sulėtina, galiausiai sustoja. Išlipu ir paeinu atgal iki vietos, kur mačiau kryžių. Tampau į šalis, kol žemė išjuda, tada ištraukiu.

Ar jis mirė būtent čia? O gal ant kelio?

Vykstant ikiteisminiam tyrimui, nesigilinau į smulkmenas. Išgirdusi, kad jis nušliaužė kelis metrus nuo automobilio, pradėjau niūniuoti, kad nebegirdėčiau, ką sako ieškovas. Bylą nagrinėjant teisme, nenorėdama ir vėl klausytis visko nuo pradžių, prisipažinau kalta.

Nes formaliai taip ir yra.

Gal aš jo ir nenužudžiau savo veiksmais, bet tikrai nužudžiau neveiklumu.

Maniau, kad tu miręs, Skoti. Bet mirusieji nešliaužioja.

Su kryžiumi rankoje grįžtu į taksi automobilį. Padedu jį šalia ant galinės sėdynės ir laukiu, kada vairuotojas pradės važiuoti, bet jis nejuda iš vietos. Pažvelgiu į galinio vaizdo veidrodėlį, jis spokso į mane suraukęs kaktą.

– Pakeleš paminklų vagystė užtraukia blogą karmą. Ar tikrai to norite?

Nusuku akis ir pameluojau:

– Taip. Aš jį ir buvau ten įkišus.

Automobilis pajuda, bet tebejaučiu tą veriamą žvilgsnį.

Mano naujas butas vos už kelių kilometrų, bet į priešingą pusę nei tas, kur gyvenau anksčiau. Neturiu automobilio, tad nusprendžiau apsigyventi arčiau miesto centro, kad galėčiau į darbą eiti pėsčiomis. Jei išvis pavyks rasti darbą. Dėl mano praeities ir patirties stokos bus nelengva. Be to, anot taksisto, nuo šiol mane lydi ir bloga karma.

Skočiui įbesto kryželio vagystė gal ir užtraukia prakeiksmą, bet ar nelaukia dar didesnė bausmė už tai, kad palieki paminklą vyrui, kuris aiškiai išsakė nekenčiantis gedulo ženklų pakelėse? Todėl ir paprašiau vairuotojo važiuoti ilgesniu keliu. Įtariau, kad Greisė greičiausiai bus ką nors palikusi avarijos vietoje, ir jaučiausi skolinga Skočiui tą kažką pašalinti.

– Grynaisiais ar kortele? – klausia vairuotojas.

Pažiūriu į skaitiklį, iš piniginės išsitraukiu reikiamą sumą su arbatpinigiais ir, mašinai sustojus, paduodu. Tada čiumpu lagaminą, ką tik ištrauktą medinį kryželį, išlipu ir nueinu pastato link.

Naujasis butas nėra didžiulio komplekso dalis. Šis atskiras pastatas stovi tarp apleistos automobilių stovėjimo aikštelės ir visą parą dirbančios parduotuvės. Apatinio aukšto langą dengia fanera. Aplinkui mėtosi sukiuzusios alaus skardinės. Paspiriu vieną, kad neįsipainiotų į lagamino ratukus.

Vieta atrodo dar blogiau nei internete, bet kitko ir nesitikėjau. Paskambinus pasidomėti, ar yra laisvų butų, šeiminkė nė nepaklausė mano vardo. Tik numykė:

– Visada yra laisvų. Turėk grynujų; mane rasi pirmam bute.

Ir padėjo ragelį.

Beldžiu į pirmą butą. Pro langą į mane spokso katė. Tupi nejudėdama, tad imu manyti, kad tai statulėlė, bet tada ji sumirksi ir nusėlina.

Durims atsidarius į mane nepatenkinta žvelgia vyresnio amžiaus smulki moteris. Plaukuose kyšo suktukai, veidas iki pat nosies ištepliotas lūpų dažais.

– Nieko nepirksiu.

Spoksau į jos lūpdažį, stebiu, kaip jo prisipildo raukšlės apie burną.

– Aną savaitę skambinau dėl buto. Sakėte, turite laisvą.

Slyvą primenančiame moters veide blyksteli atpažinimas. Ji nužiūri mane nuo galvos iki kojų.

– Nesitikėjau, kad taip atrodysi.

Nežinau, kaip suprasti tokį jos komentarą. Kelioms sekundėms jai dingus už durų, nudelbiu akis į džinsus ir marškėnėlius. Grįžta laikydama užtrauktuku užsegamą maišelį.

– Penki penkiasdešimt mėnesiui. Už pirmą ir paskutinį susimoki iškart.

Suskaičiuoju ir paduodu pinigus.

– Nuomos sutarties nebus?

Grūsdama pinigų į maišelį prunkšteli.

– Tavo butas šeštas. – Parodo pirštu į viršų. – Tiesiai virš manęs, netriukšmauk, anksti einu miegot.

– Kokios komunalinės paslaugos įtrauktos?

– Vanduo ir šiukšlių išvežimas, už elektrą moki papildomai. Kol kas ji įjungta – turi tris dienas persirašyti savo vardu. Užstatas elektros įmonei – 250 dolerių.

Velnias. Per tris dienas gauti 250 dolerių? Imu abejoti sprendimu grįžti taip greitai, bet kai mano laikas pereinamojo laikotarpio būste baigėsi, turėjau du pasirinkimus: išleisti visus pinigus bandydama išgyventi tame mieste arba važiuoti beveik penkis šimtus kilometrų ir išleisti pinigus čia.

Miliau rinkčiausi miestą, kuriame gyvena visi, vienaip ar kitaip susiję su Skočiu.

Moteris žengia į buto gilumą.

– Sveika atvykusi į „Paradise Apartments“. Kai įsikursi, atnešiu kačiuką.

Akimirksniu ranka sulaikau duris, kad negalėtų uždaryti.

– Pala. Ką? Kačiuką?

– Taip, kačiuką. Katę, tik mažesnę.

Žengiu atatupsta nuo durų, tarsi tai apsaugotų nuo ką tik išgirstų žodžių.

– Ne, ačiū. Nenoriu kačiuko.

– Turiu daugybę.

– Nenoriu kačiuko, – pakartoju.

– Kas gali nenorėt kačiuko?

– Aš.

Ji piktai atsidūsta, tarytum mano atsakymas būtų visiškai nesuprantamas.

– Susitarkim, – pradeda. – Jei paimsi kačiuką, dvi savaites neišjungsiu elektros.

Kas, po galais, čia per vieta?

– Tiek to, – toliau kalba, mano tylą laikydama derybų taktika. – Mėnesį. Neišjungsiu elektros visą mėnesį, jei paimsi tik vieną kačiuką.

Ji įeina į butą, bet palieka duris praviras.

Visiškai nenoriu kačiuko, niekada nenorėjau, bet pasitai-
kiusi proga sutaupyti 250 dolerių verta kelių kačiukų.

Moteris grįžta su mažyčiu juodai rusvu katinėliu. Įduoda
jį man į rankas.

– Na, štai. Mano vardas Ruta, jei kartais ko prireiktų, bet
geriau, kad neprireiktų.

Ji jau ketina uždaryti duris.

– Palaukit. Gal žinot, kur rasti taksofoną?

Ji nusijuokia.

– Taip, grįžk laiku į 2005-uosius. – Ir uždaro duris.

Kačiukas miauksi. Miauksėjimas nemielas, labiau prime-
na pagalbos šauksmą.

– Tik tu ir aš, – sušnabždu.

Patraukiu laiptų link su lagaminu ir... kačiuku. Galbūt
prieš grįžtant reikėjo porą mėnesių palaukti? Dirbau, kad su-
sitaupyčiau du tūkstančius dolerių, bet didžiąją dalį išleidau
kraustymuisi. Reikėjo susitaupyti daugiau. Kas bus, jei greitai
nerasiu darbo? Dabar esu atsakinga ne tik už save, bet ir už
katinėlį.

Gyvenimas tapo dešimtkart sunkesnis nei vakar.

Su augintiniu, įsitvėrusiu į marškinėlius, prieinu butą. Įki-
šu raktą į spyną ir abiem rankom pasuku rankenos burbulą.
Atidariusi duris sulaikau kvapą bijodama pasitiksiančio tvaiko.

Ijungiu šviesą, apsidairau ir pamažėle iškvepiu. Dvokas
vos juntamas. Tai ir gerai, ir blogai.

Svetainėje stovi sofa, daugiau nieko. Svetainė mažytė, vir-
tuvė dar ankštesnė, valgomojo nėra. Kaip ir miegamojo. Šiame
vieno kambario bute yra sieninė spinta ir vonios kambarys,
toks mažytis, kad klozetas liečiasi su vonia.

Čia landynė. Keturiasdešimt šešių kvadratinių metrų to-
tali šūdų krūva, bet kaip man – žingsnis į priekį. Nuo dalijimo-
si devynių kvadratinių metrų kalėjimo kamera su kambarioke,
o pusiaukelės namuose – su dar šešiais žmonėmis, iki keturias-
dešimt šešių kvadratinių metrų buto, kurį galiu vadinti „savo“.

Man dvidešimt šešeri ir tai pirmas kartas, kai oficialiai
gyvenu viena. Tai ir baugina, ir išlaisvina.

Nežinau, ar įstengsiu susimokėti už šią vietą po mėnesio,
bet pabandysiu. Net jei prireiktų varstyti visų įmonių duris.

Nuolatinė gyvenamoji vieta pagelbės, kai reiks bylinėtis
su Landriais. Įrodysiu, kad esu savarankiška. Net jei dėl to sa-
varankiškumo reikės sunkiai kovoti.

Katytė prašosi ant žemės, tad nuleidžiu ją ant grindų. Ji
vaikštinėja aplinkui kviesdama likusius apačioje. Krūtinę veria
skausmas stebint, kaip ji šmirinėja pakampėm ieškodama išė-
jimo. Kelio atgal namo. Atgal pas savo mamą, brolius ir seseris.

Ji atrodo kaip kamanė arba kažkas, vilkintis juodai ir rus-
vai margintu Helovino kostiumu.

– Kaip tave pavadinsime?

Žinau, kad ji neprieštaraus dar kelias dienas pabūti be-
vardė, kol sugalvosiu. Vardus renku labai atsakingai. Pasku-
tinį kartą, kai man buvo patikėta ši garbė, užduotį priėmiau
kaip niekada rimtai. Galbūt ir todėl, kad laukiantis ir sėdint
kalėjimo kameroje nebuvo daugiau ką veikti, tik galvoti apie
kūdikio vardus.

Išrinkau vardą Diem, nes žinojau, kad, vos tik išeisiu į
laisvę, darysiu viską, kas mano valioje, kad ją rasčiau.

Štai aš čia.

Carpe Diem.

Antras skyrius

Ledžeris

Sukdamas į skersgatvį už baro, pastebiu ant dešinės rankos nagų likusį laką. *Velniai griebtų*. Pamiršau, kad aną vakarą leidau keturmetei mane pagražinti.

Violetinė spalva bent jau dera prie darbinių marškinių.

Man lipant iš pikapo, Romanas į konteinerį mėto šiukšlių maišus. Jis pastebi, kad rankose laikau dovanų maišelį, žino, kad skirtas jam, todėl tiesia ranką paimti.

– Leisk spėti. Kavos puodelis? – Žvilgteli vidun.

Kavos puodelis. Kaip visada.

Jis nepadėkoja. Irgi kaip visada.

Mes nekalbam apie blaivybę, kurią šie puodeliai simboli-zuoja. Kiekvieną penktadienį nuperku jam po vieną. Šis – de-vyniasdešimt šeštas.

Turbūt turėčiau nebepirkti, nes jo butas nukrautas kavos puodeliais, bet jau per toli nuėjau, kad liaučiausi. Jis negeria jau beveik šimtą savaičių, ir aš nekantriai laikiu, kada galėsiu įteikti šimtąją dovaną. Denverio „Broncos“ puodelį. Tai jo ne-mėgstamiausia komanda.

Romanas mostu parodo į užpakalines baro duris.

– Viduje yra porėlė, neduodanti ramybės kitiems klien-tams. Spėju, norėsi užmest akį.

Keista. Nedrausmingiems klientams gerokai per anksti.
Dar net nėra šešių.

– Kur jie sėdi?

– Prie muzikos automato. – Žvilgsnis nukrypsta į mano ranką. – Gražūs nagai, vyruti.

– Taigi. – Iškeliu pirštus ir pakrutinu. – Kaip keturmetė, padirbėjo puikiai.

Atidarius užpakalines baro duris, pasitinka per garsia-
kalbius leidžiama mano mėgstamiausia „Ugly Kid Joe“ grupės
daina.

Negali būti.

Pro virtuvę patenku į barą ir akimirksniu pamatau juos.
Stovi palinkę prie muzikos aparato. Tyliai prieinu arčiau ir ste-
biu, kaip ji nesustodama spaudo tuos pačius keturis skaičius.
Pro pečius žiūriu į ekraną, kol jie kikenka kaip išdykę vaikai.
Trisdešimt šešis kartus iš eilės gros „Cat’s in the Cradle“.

Atsikrenkščiu.

– Manot, juokinga? Versti mane šešias valandas klausytis
tos pačios dainos?

Išgirdęs mano balsą, tėvas atsigręžia.

– Ledžeri!

Prisitraukia ir stipriai apkabina. Kvepia alumi ir variklio
alyva. Gal dar žaliosiom citrinom. *Ar jie girti?*

Mama atsitraukia nuo muzikos aparato.

– Tik stengėmės pataisyti. Tai ne mūsų darbas.

– Žinoma, ne jūsų. – Prisispaudžiu arčiau ir apkabinu.

Jie niekada nepraneša, kada atvažiuos. Tiesiog prisistato
ir būna dieną, dvi ar tris, o tada vėl grįžta į savo namą ant ratų.

Tačiau niekada iki šiol nebuvo pasirodę girti. Žvilgtelium
per petį, Romanas jau stovi už baro. Parodau į tėvus.

- Tu juos nugirdei ar jau atvažiavo tokie?
Romanas gūžteli pečiais.
- Ir taip, ir taip.
- Šiandien mūsų sukaktuvės, – paaiškina mama. – Mes švenčiam.
- Tikiuosi, nevairavot.
- Ne, nevairavom, – nuramina tėvas. – Mašina ir name-
lis ant ratų autoservise kasmetinei apžiūrai, tad išsikvietėm
„Lyft“*. – Jis patapšnoja man per skruostą. – Norėjom tave
pamatyti. Laukėm čia dvi valandas, bet dabar jau važiuosim,
išalkom.
- Štai kodėl turėtumėt perspėti prieš atvažiuodami. Turiu
savo gyvenimą.
- Ar prisiminei mūsų sukaktuves? – paklausia tėvas.
- Visiškai išgaravo iš galvos. Atsiprašau.
- Sakiau. – Atsisuka į mamą. – Pralaimėjai, Robin.
- Mama įkiša ranką į kišenę, išsitraukia dešimt dolerių ir
paduoda tėvui.
- Jie lažinasi beveik dėl visko. Mano romantinių santykių.
Kurias šventes prisiminsiu. Kiekvienų mano žaistų varžybų.
Aš kone įsitikinęs, kad jie tiesiog kelerius metus vienas kitam
perduoda tą pačią dešimtinę.
- Tėvas kilsteli tuščią stiklinę ir pakrato.
- Papildyk, barmene.
- Paimu iš jo stiklinę.
- Ką manot apie vandenį su ledukais?
- Palieku juos prie muzikos aparato, o pats nueinu prie baro.

* Amerikiečių kompanija, nuo 2012 m. teikianti pavėžėjimo paslaugas (čia ir to-
liau – vert. past.).

Man pilant dvi stiklines vandens, į barą įeina mergina. Ji atrodo šiek tiek sutrikusi, dairosi aplinkui, tarsi būtų čia pirmą kartą, ir pamačiusi tuščią kėdę kitame baro gale patraukia tiesiai prie jos.

Stebiu ją žingsniuojančią pro barą. Spoksau taip susikaupęs, kad netyčia perpilu stiklines ir vanduo ima srūti pro kraštus. Griebiu rankšluostį ir sušluostau. Pažiūriu į mamą, ji žvelgia į merginą. Tada į mane. Tada vėl į merginą.

Po galais. Mažiausiai dabar noriu, kad bandytų supiršti su kliente. Neišgėrusi visada vaidina profesionalią piršlę, tad galiu įsivaizduoti, kad keli gėrimai tik dar labiau pakels pasitikėjimą savimi. Turiu juos iš čia išvesti.

Nunešu jiems vandens ir paduodu mamai savo banko kortelę.

– Nusileiskit iki „Jake’s Steakhouse“ ir pavakarieniaukit mano sąskaita. Eikit pėsčiom, kad pakeliui išsiblaivytumėte.

– Koks tu geras. – Ji dramatišku mostu griebiasi už krūtinės ir atsisuka į tėvą. – Bendži, puikiai jį išauklėjom. Eime atšvęsti su šia kortele.

– Tikrai puikiai padirbėjom, – sutinka jis. – Turėtume susilaukti daugiau vaikų.

– Menopauzė, mielasis. Pameni, kaip nekenčiau tavęs iš-tisus metus?

Mama pačiumpa rankinę, abu pasiima stiklines vandens.

– Reikės užsisakyti didkepsnį, jei jau vaišina, – sumurma tėvas išeidamas.

Su palengvėjimu atsidūstu ir grįžtu už baro. Mergina ty-liai kiūto kampe, kažką rašo į bloknotą. Romano nematyti, tad, spėju, niekas nepriėmė jos užsakymo.

Mielai pasisiūlysiu pagelbėti.

– Ko pageidautumėt? – pasiteirauju.

– Prašau vandens ir becukrės kolos. – Ji nepakelia akių, tad nuskubu vykdyti užsakymo. Man grįžus su gėrimais, ji teberašo. Bandau žvilgtelėti į užrašus, bet ji prisitraukia knygelę ir pakelia akis. – Ačiū... – Vidury sakinio padaro pauzę, sumurma „jums“ ir įsikiša šiaudelį į burną.

Atrodo sutrikusi.

Noriu daug ko jos paklausti, pavyzdžiui, kuo vardu ir iš kur atvyko, bet per ilgus metus vadovaudamas šiai vietai išmokau, kad vienišių kamantinėjimas greitai virsta mane patį kankinančiais pokalbiais.

Tačiau daugelis lankytojų nesukausto mano dėmesio taip kaip ji. Mosteliu į du gėrimus ir pasiteirauju:

– Ar ko nors laukiat?

Ji prisitraukia stiklines arčiau.

– Ne. Tiesiog ištroškau.

Ji nusuka akis, laikydama bloknotę atsilošia kėdėje ir susitelkia į jį.

Užuominą supratau. Grįžtu prie baro, taip suteikdamas viešniai privatumo.

Romanas grįžta iš virtuvės ir linkteli jos pusėn.

– Kas ji?

– Nepažįstu, bet vestuvinio žiedo nenešioja, tad ne tavo skonio.

– Labai juokinga.